

Paasto osa 6:

Sauna kuin helvetti - vai paratiisi

Puolenpäivän palveluksesta huoneeseen palatessani aloin itkeä. En tiedä minkä vuoksi, eikä asia hirveästi minua kiinnostanutkaan. Tunne oli varsin kummallinen: itkin ilman surua. Itku oli voimakasta, ja ennätin vähän huolestua kun sitä tuntui jatkuvan toista tuntia ja ajattelin että pitäisi vielä ennättää Isä Hermannin luennolle Heinäveden luostarin historiasta. No, onneksi itku loppui ja pääsin. Aivan ihania valokuvia 1960-1980 väliseltä ajalta!

Olin käynyt luostarin kirjastossa jossakin välissä ja löytänyt sieltä mielenkiintoisen Athosvuoren hengellisestä isästä kertovan kirjan. Kirja oli Lintulan Pyhän Kolminaisuuden luostarin kustantama, joten kävin etsimässä, josko se olisi ollut myynnissä Valamon myymälässä. Ja olihan se. Samalla kun maksoin kirjaa, maksun vastaanottaja kysyi olenko ollut teologisessa tiedekunnassa Helsingissä. Paljastui että hän olikin kurssikaverini parinkolmenkymmenen vuoden takaa. Siitä sukeutui pitkä ja lämmin keskustelu, vaihdoin kuulumisia ja kerroimme toisillemme seikkailuista hengellisillä ja maallisilla poluilla. Tuntui että tapasin sielunveljen. Askel oli ihan toisenlainen tällä kertaa, kun kävelin huoneeseeni.

Olin jo saanut esimakua hengellisestä yhteydestä äsken myymälässä käydessäni. Huoneeni oli luostarin saunan vieressä, ja pujahdin autioon saunaan miesten saunavuorolla. Joku oli pelotellut, että luostarin sauna oli kuiva ja tulinen ja antoi esimakua tulevasta tuomiosta; mutta yllättäen löysinkin ilmavan, valoisan ja Iki-kiukaalla varustetun paratiisin!

Hetken yksin istuttuani saunaan tuli mies, jonka tunnistin eilisillan ja tämän päivän liturgioista. Olimme seisseet vierekkäin palveluksissa. Miten lämmin keskustelu ja saunahetki meille syntyikään! Huomasin saavani tästä ihmisestä jälleen uuden sielunveljen, jo toisen tänään! Niin vaivatonta ja mutkatonta oli puheemme. Ja kun sitten olimme illalla Ehtoopalveluksessa kolmikanonin ja akatistoksen vietossa, olo oli hyvä ja turvallinen, kun saunakaverini vähäeleisesti opasti minua palveluksen kulussa.

Hyvästelimme iltateen jälkeen, kun säätiedotus oli luvannut kovaa lumisadetta seuraavalle aamulle. Joutuisin lähtemään ennen sunnuntaiaamun liturgiaa. Sydämeni täytti rauha ja levollinen ilo. Päivääni oli mahtunut melkein kuusi tuntia jumalanpalveluksia, kävelyretki ja kiusauksia. Olin itkenyt ja nauranut, ja olin löytänyt hyvän kirjan ja kohdannut kolme aivan ihanaa ihmistä; ihmistä, jotka eivät pyrkineet muuttamaan minua sellaisiksi kuin he kuvittelivat minun täytyvän olla. Minulle jäi tunne, että kohtaan heidät varmasti uudestaan joskus elämässäni.